

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. február 18. és február 25. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ittas járművezetés vétsége és más bűncselekmények miatt **I. r. vádlott és társai** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2010. június 4. napján kihirdetett 18.B.171/2009/27. számú ítéletét **megváltoztatja**.

II. r. vádlottat a felbujtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette (Btk. 225. §) miatt emelt vád alól **felmenti**.

I. r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést 300 (háromszáz) napi tétel, napi tételenként 1.500 (egyezerötszáz) forint pénzbüntetésre, míg a közúti járművezetéstől eltiltás tartamát 1 (egy) évre **enyhíti**.

A 450.000 (négy százötvenezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetés esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Ebben az esetben egy napi tétel összegének a helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

III. r. és IV. r. vádlottal szemben kiszabott próbára bocsátást megrovás intézkedésre **enyhíti**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I. r., III. r. és IV. r. vádlottak** tekintetében **helybenhagyja**.

I. r. vádlottat kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült 15.000 (tizenötezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen **II. r. vádlott** vonatkozásában fellebbezésnek van helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a 2010. június 4. napján kihirdetett 18.B.171/2009/27. számú ítéletével **I.r. vádlottat** a Btk.188.§ (1) bekezdésébe ütköző ittas járművezetés vétsége, és a Btk.237.§-ába ütköző hatóság félrevezetésének vétsége miatt - halmazati büntetésül - 540 napi tétel, napi tételenként 1.500 Ft pénzbüntetésre és 2 év közúti járművezetéstől eltiltásra, **II.r. vádlottat** a Btk.225.§-ába ütköző felbujtóként

elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt 5 hónapi - végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. III., IV.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk.225.§-ába ütköző hivatali visszaélés büntetében, ezért őket 2-2 évre próbára bocsátotta. I.r. vádlott tekintetében rendelkezett a 810.000 Ft pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. Az eljárás során lefoglalt bűnjeleket azok lefoglalásának megszüntetését követően részben megsemmisíteni, részben pedig kiadni rendelte. I.r. vádlottat kötelezte 133.255 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson jelen lévő ügyész valamennyi vádlott terhére büntetéseik súlyosítása érdekében fellebbezést jelentett be. Fellebbezésének indokolása szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, azonban az általa alkalmazott joghátrányok nem szolgálják a büntetési célokat. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az I. és II.r. vádlottak tekintetében a lefokozás mellékbüntetést mellőzte, illetve nem értett egyet a III. és IV.r. vádlottak tekintetében alkalmazott intézkedéssel sem. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság I.r. vádlottat, akinek magatartása nagymértékben alkalmas a rendőrség lejáratására, felfüggesztett fogházbüntetésre, és lefokozásra ítélje. II.r. vádlott tekintetében, akinek cselekménye alkalmas volt arra, hogy a rendőrségbe vetett bizalmat megrendítse, szintén lefokozás mellékbüntetés kiszabására tett indítványt. A III. és IV.r. vádlottak tekintetében felfüggesztett börtönbüntetés kiszabását indítványozta.

I., II., III. és IV.r. vádlottak, valamint védőik felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

I.r. vádlott előterjesztette fellebbezésének írásbeli indokolását. Ebben kifogásolta a titkos információgyűjtés eredményének bizonyítékként való felhasználását a II.r. vádlott tekintetében, mivel álláspontja szerint ez a bizonyíték burkoltan, mind a nyomozás, mind pedig a tárgyalás során az ő tekintetében is felhasználásra került. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor a Be.206/A.§ (1) bekezdés b/ pontjában írtak ellenére bizonyítékként vette figyelembe a telefonlehallgatás során készült jelentéseket, mivel a titkos információgyűjtést végző szerv nem tett eleget haladéktalanul a feljelentési kötelezettségének. Érvelése szerint 69 nap telt el a feljelentés megtörténteig, ami nem felel meg a törvényben írt követelménynek. A Legfelsőbb Bíróság 74. számú BK véleményére hivatkozva a lehallgatás anyagának kirekesztését indítványozta a bizonyítékok köréből.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett, amikor terhére megállapította a hatóság félrevezetésének vétségét. E tekintetben arra hivatkozott, hogy az általa szóban tett feljelentést nem foglalták jegyzőkönyvbe, a Budapesti Rendőrfőkapitány nem írt jelentést az általa tett bejelentésről, továbbá tanúként való kihallgatásakor sem figyelmeztették a hatóság félrevezetésének büntetőjogi következményeire. Ezek a körülmények véleménye szerint nem teszik lehetővé bűnösségének megállapítását e bűncselekményben. Mivel e körben a büntetőeljárás szabályaival ellentétesen beszerzett bizonyítékok képezték büntetőjogi felelősségének megállapítását, álláspontja szerint azokat még objektív valódiságuk esetén is

figyelman kívül kellene hagyni. Indítványozta ezek kirekesztését a bizonyítékok köréből.

Ugyancsak kifogásolta az 1. és 2. számú tanúk vallomásának bizonyítékként való felhasználását. E vonatkozásban utalt arra, hogy a nyomozó hatóság nem tartotta be a felismerésre bemutatás szabályait, ezért annak eredménye bizonyítékként nem vehető figyelembe. Álláspontja szerint az 1. sz. tanú különböző időpontokban tett vallomásai között olyan ellentétek vannak, amelyek miatt vallomásának valódiság tartalma megkérdőjelezhető. A 2. sz. tanú tekintetében pedig kifogásolta, hogy ő egy RSZVSZ-hez beosztott rendőr ráhatása alapján tett vallomást, ami vallomásának objektivitását szintén károsan befolyásolja. Indítványozta ezért mind a két tanú vallomásának, valamint a felismerésre bemutatás eredményének kirekesztését a bizonyítékok köréből. Felhívta a figyelmet arra is, hogy az időközben elhalálozott vallomása szintén kétséget hagy maga után, mivel nem életszerű, hogy nevezett, aki szemüveges volt, a IX. emeleten lévő lakása ablakából személyleírást tudott adni a balesetet okozott sofőről. Indítványozta ezért, hogy az elsőfokú bíróság által felolvasott tanúvallomást a fellebbviteli tanács a bizonyítékok között ne vegye figyelembe. Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azoknak a tanúknak a vallomását, akik ránézve kedvező vallomást tettek.

Felhívta a figyelmet, hogy ellentétben az ítéletben írtakkal, védekezését nem cáfolja a cellainformációk elemzése útján nyert következtetés, az általa elmondott útvonalat nem zárják ki ezek az adatok. Álláspontja szerint az általa vitatott bizonyítékok kirekesztése után a rendelkezésre álló további bizonyítékok nem alkalmasak a hatóság félrevezetése vétségének kétséget kizáró bizonyítására, ezért indítványozta e bűncselekmény alóli felmentését.

Álláspontja szerint nem bizonyítható a terére rótt ittas járművezetés vétsége sem. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság eljárásjogi szabályt sértett, amikor a ráivást tartalmazó vallomását azért nem fogadta el, mert azt csak az elemzett szakértői vélemény megismerése után terjesztette elő, mivel ezzel a bíróság a védelemhez való jogát vonta kétségbe. Hivatkozott a szakértői véleményekre, mely szerint nem zárható ki, hogy a járművezetést követően is történt alkoholfogyasztás. Véleménye szerint arra sem áll rendelkezésre bizonyíték, hogy az alkoholos befolyásoltság fennállt-e, hiszen a klinikai tünetek meglétéből vonható le ilyen irányú következtetés. Álláspontja szerint ezért az ittas járművezetés tekintetében is kizárt a bűncselekmény bizonyítottsága. Indítványozta, hogy a másodfokú eljárás keretében a bíróság vegyen fel bizonyítást és hallgassa ki tanú1-gyet tanúként. A lefolytatott bizonyítás eredményeként pedig változtassa meg az ítéletet, hozzon felmentő rendelkezést, az ügyészi fellebbezést pedig utasítsa el.

A II.r. vádlott védője csatolta fellebbezésének indokolását. Ebben kifejtette, hogy védencével szemben a titkos információgyűjtés során szerzett bizonyítékok nem használhatók fel. Nem vitatta azt, hogy a titkos információgyűjtés elrendelésének törvényi előfeltételei fennálltak, azonban felhívta arra is a figyelmet, hogy az még

akkor is folytatódott, amikor védencét nyugdíjba helyezték, amit a vonatkozó jogszabályok már nem tettek volna lehetővé. Az RSZVSZ tehát 2007. december 31. napjától törvényes felhatalmazás nélkül az engedély kereteit túllépve folytatta védence lehallgatását. Vitatta az ítélet azon indokolását, mely szerint felhasználható a titkos információgyűjtés eredménye, figyelemmel arra, hogy az ítélet meghozatalakor a hatályos szabályozás lehetővé tette a titkos információgyűjtés elrendelését hivatali visszaélés büntette tekintetében is. Az eljárás alapját képező cselekményre azonban 2007. november 23-án került sor és az akkor hatályos Be. rendelkezései nem tették lehetővé e bűncselekmény bizonyítása vonatkozásában a titkos információgyűjtés felhasználását. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a Be.78.§ (4) bekezdésében foglalt bizonyíték értékelési szabály mellőzésével a szóban lévő bizonyítási eszközt felhasználhatónak tekintette és az abból származó bizonyítékot a tényállás alapjává tette. Tévesnek tartotta azt a megállapítást is, hogy a titkos információgyűjtést végző szerv feljelentési kötelezettségének haladéktalanul eleget tett, mivel az ellentétes az Alkotmánybíróság határozatában, továbbá a Legfelsőbb Bíróság BK 74. véleményében kifejtettekkel. Véleménye szerint a titkos információgyűjtést végző szerv törvénysértő késedelemmel tette meg a feljelentést, ezért a titkos információgyűjtés anyaga bizonyítékként nem vehető figyelembe. Indítványozta e bizonyíték kirekesztését, ezt követően az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapítását, és vádlott felmentését az ellene felbújtóként elkövetett hivatali visszaélés vádja alól.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.296/2009/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg álláspontja szerint a védelmi fellebbezések alaptalanok. Átirata szerint az első fokú ítélet megalapozott, az általa megállapított tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére és törvényesen minősítette cselekményeiket is. Álláspontja szerint csak a III. és IV.r. vádlottaknál tévedett az elsőfokú bíróság, mivel ők a terhükre rótt bűncselekményt társtettesként valósították meg. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ügyész által indítványozott súlyosabb joghátrányokat alkalmazzon a vádlottakkal szemben, egyebekben pedig az ítéletet hagyja helyben.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a másodfokú tárgyaláson jelen lévő képviselője az ügyész által bejelentett fellebbezést és az átiratában foglaltakat fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett a szükséges bizonyítékokat feltárta és értékelte, ami alapján helyes tényállást állapított meg. Okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás eredménye mindezt megerősítette. Véleménye szerint a bejelentett védői fellebbezések az elsőfokú bíróság okszerű mérlegelő tevékenységét támadják, ezért eredményre nem vezethetnek. Nem értett egyet a védelem azon álláspontjával sem, amely szerint a titkos információgyűjtés eredménye bizonyítékként nem vehető figyelembe, osztotta az elsőfokú bíróság e körben kifejtett érveit. Álláspontja szerint a feljelentő eleget tett a haladéktalanság követelményének is, az elsőfokú bíróság a 74 sz. BK vélemény alapján helyesen emelte a bizonyítékok körébe a lehallgatás anyagát. Az

elsőfokú bíróság körültekintően értékelte azokat a körülményeket is, amelyeket az I.r. vádlott beadványában előterjesztett, ezért az indítványban foglaltak, amelyek a tanúk vallomásának kirekesztésére, alkoholos befolyásoltságának bizonyítására, illetve a cellainformációk eltérő magyarázatára irányultak, szintén nem vezethetnek eredményre. A cselekmények minősítését csupán annyiban vitatta, hogy a III. és IV.r. vádlottak társtettesként követték el a hivatali visszaélés büntettét. Fenntartotta azon álláspontját, hogy az I.r. vádlott tekintetében szükséges a büntetés súlyosítása, vele szemben felfüggesztett szabadságvesztés és lefokozás kiszabása, továbbá a II.r. vádlottal szemben a helyesen alkalmazott főbüntetés mellett a lefokozás katonai mellékbüntetés alkalmazása is indokolt. A III. és IV.r. vádlottak tekintetében is fenntartotta felfüggesztett börtönbüntetés kiszabására irányuló indítványát.

I.r. vádlott védője védence felmentése érdekében előterjesztett fellebbezését fenntartotta. Az ügyésznek a büntetés súlyosítására irányuló fellebbezésével kapcsolatban előadta, hogy védence pályafutása, életvezetése még akkor sem indokolja a legsúlyosabb katonai mellékbüntetés alkalmazását, amennyiben a bíróság kimondja két csekélyebb tárgyi súlyú vétségben a bűnösségét. Álláspontja szerint az irányadó bírói gyakorlat ilyen súlyú bűncselekményeknél, az eddigi kifogástalan szolgálatot ellátó vádlottal szemben nem tartja indokoltnak a mellékbüntetés alkalmazását. Ez azért sem indokolt, mivel már a szolgálati viszonya megszűnt, a rendőri pályája véget ért. A bizonyítékok tekintetében egyetértett a II.r. vádlott védője által írásban előterjesztett érvelésével, hogy ki kell rekeszteni a bizonyítékok köréből a titkos információgyűjtés eredményét, továbbá egyetértett a védence által előterjesztett beadványban foglaltakkal is. Az ittas járművezetés vétsége tekintetében felhívta a figyelmet, hogy nem állapítható meg pontosan, hogy az I.r. vádlott italfogyasztása mikor történt, továbbá, hogy alkoholos befolyásoltság alatt vezetett-e. A tanú1 tanúvallomása alátámasztotta a ráírási tényét és ez megerősítette a védence szavahihetőségét is. Nem hagyható figyelmen kívül a szakértői véleménnyel kapcsolatban az sem, hogy a szakértő éjfélre tette a vádlott vérében lévő alkohol maximumát, azonban ekkor a legkedvezőtlenebb helyzetet vette figyelembe. Nem lehet ezért ítéleti bizonyossággal megállapítani, hogy a vádlott vérében 1.05-1.25 lehetett a véralkohol koncentráció. Ilyen enyhe befolyásoltság esetén egyébként is fokozottan kell figyelembe venni a klinikai tünetek meglétét, erre vonatkozó adatok pedig nem állnak rendelkezésre. Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az első fokú ítéletben foglalt tényálláshoz képest az általa lefolytatott bizonyítás alapján eltérő tényállást állapítson meg, és védencét az ellene emelt vádak alól mentse fel.

II.r. vádlott védője fellebbezését és annak írásbeli indokolását fenntartotta. Felhívta a figyelmet arra, hogy nem az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadja, hanem a bizonyítékok törvényességét és annak felhasználhatóságát. Jogi álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor védence terhére rótt bűncselekmény megállapításakor felhasználta a titkos információgyűjtés adatait. Utalt arra is, hogy védencét úgy mondta ki bűnösnek a bíróság felbújtóként elkövetett hivatali visszaélés büntettében, hogy a cselekmény tettesével szemben

még büntetőeljárás sem folyt. A titkos információgyűjtés eredményének kizárást követően pedig nincsenek olyan bizonyítékok, amelyek alapján védenca büntetőjogi felelőssége megállapítható lenne. Egyetértett azzal, hogy II.r. vádlottal szemben törvényesen rendelték el a titkos információgyűjtést, azonban vitatta, hogy nyugállományba helyezését követően az RSZVSZ azt törvényesen folytathatta-e. E törvénysértés pedig álláspontja szerint nyilvánvalóan kihat a korábban folytatott titkos információgyűjtő tevékenység törvényességére is. A hivatali visszaélés tekintetében a vonatkozó jogszabályok még nem tették lehetővé a titkos információgyűjtés folytatását és annak ellenére, hogy a felhasználáskor a jogszabályok mindezt már lehetővé tették, ez a körülmény nem kerülhető meg. 2007. december 31-én tehát, amikor védencét már nyugállományba helyezték és még a jogszabályok nem tették lehetővé a hivatali visszaélés miatt titkos információgyűjtés folytatását, hiányzott az a jogi kritérium rendszer, amely alapján a titkos információgyűjtés eredményét felhasználták és amely alapján védenca bűnösségét megállapították. Vitatta az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, mely szerint megvalósult a haladéktalanság törvényi követelménye, amikor az RSZVSZ a cselekmény elkövetésétől számított hosszabb idő után tette meg feljelentését. Érvelése szerint ez ellentétes az Alkotmánybíróság határozatában, valamint a Legfelsőbb Bíróság 74. sz. BK véleményében foglaltakkal. A vád tárgyává tett cselekmény nem volt bonyolult, a szükséges információk a feljelentő rendelkezésére álltak, ezért álláspontja szerint a feljelentést legkésőbb december 1-jéig meg kellett volna tenni, azonban arra legkorábban is csak 2008. január 31-én került sor. Mivel a feljelentés elkésztetnek tekintendő, a haladéktalanság követelménye nem teljesült, ezért a titkos információgyűjtés eredménye a büntetőeljárásban nem vehető figyelembe. E bizonyíték kirekesztését követően pedig nem áll olyan bizonyíték rendelkezésre, amely alapján védenca bűnösségét meg lehetne állapítani, indítványozta ezért az ellene emelt vád alóli felmentését.

III.r. vádlott védője védenca felmentése érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint nincs olyan bizonyíték, ami alátámasztaná a védenca bűnösségét, az 1.sz. tanú vallomása ugyanis ellentmondásos, ezért bizonyítékként nem értékelhető. Erre a bizonytalan vallomásra véleménye szerint nem lehet alapozni védenca büntetőjogi felelősségének megállapítását, ezért indítványozta az ellene emelt vád alóli felmentését.

IV.r. vádlott védője a fellebbezését, mely védenca felmentésére irányult, továbbra is fenntartotta. Előadta, hogy védencét már jelentős hátrányok érték, hiszen szolgálati viszonya megszűnt, a karrierje kettétört, jelenleg munkanélküli. Az ítélettel kapcsolatban kiemelte, hogy védenca nem láthatta a balesetet okozó személyt és nem bizonyítható, hogy odaérkezésekor e személy még jelen volt a helyszínen. Megalapozatlan ezért annak feltételezése, hogy védenca tudatában felmerült, hogy bűncselekmény vagy szabálysértés történhetett, illetve kialakult benne az a szándék, hogy jogtalan előnyt akarna szerezni valakinek. Emiatt a hivatali visszaélés törvényi tényállási elemei nem valósultak meg. Indítványozta védenca felmentését az ellene emelt vád alól.

I.r. vádlott az utolsó szó jogán a beadványában foglaltakat fenntartotta. Megismételte annak lényegét, illetve előadta, hogy a jelen büntetőeljárás egész életét végig elkíséri és a bíróság akkor jár el törvényesen, ha felmenti az ellene emelt vád alól. Felhívta a figyelmet arra, hogy az ü. orvosszakértő nem tudta egzakt módon meghatározni a véralkohol koncentrációját.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az ellentétes irányú jogorvoslatokra figyelemmel, az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében valamennyi vádlott vonatkozásában felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárás törvény alapvető szabályait betartotta, azonban tévedett, amikor a tanúk kioktatását szükségtelenül kiterjesztette a Be.81-82. §-aiban írt valamennyi körülményre, vallomástételi akadályra, figyelemmel arra, hogy annak szükségszerűsége nem állt fenn. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a kioktatás ilyen automatizmusa éppen a kioktatás komolyságát kérdőjelezi meg, amikor az szükségtelen körülményekre is kiterjed.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le, kihallgatta a tanúkat, akik a cselekmény elkövetésével kapcsolatba kerültek, felolvasta a releváns okiratokat, jelentéseket, híváslistákat, véralkohol vizsgálat jegyzőkönyveit, helyszíni szemle, felismerésre bemutatás adatait, illetve orvosszakértői véleményekben foglaltakat, továbbá a bizonyítás részévé tette a titkos információgyűjtés eredményét is. Megállapítható, hogy a vádlottak éltek a mentességi jogukkal, ezért az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott írásbeli vallomását, illetve az eljárás korábbi szakaszában tett tanúvallomását felolvasással a bizonyítás részévé tette. Az I.r. vádlott a nyomozás során, amikor élt a mentességi jogával, úgy nyilatkozott, hogy a korábban tett feljelentésében, illetve tanúként tett vallomását fenntartja (nyom. iratok I/3. kötet 1137. oldal). Az elsőfokú bíróság ítéletének 5-13. oldaláig számot adott a bizonyítékokat értékelő tevékenységéről, amely során kitért arra, hogy miért vette számba a bizonyítékok között a titkos információgyűjtés eredményét, és kifejtette a feljelentés haladéktalanságával kapcsolatos álláspontját.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a bizonyítékok között értékelte a titkos információgyűjtés eredménye során készült jelentéseket, amelyek alapját képezték II.r. vádlott vonatkozásában az általa megállapított terhelő tényállásnak.

Az büntetőügyet elbíráló bíróságnak hivatalból vizsgálni kell a nyomozási bíró azon határozatának törvényességét is, amelyben engedélyezte a titkos információgyűjtés eredményének felhasználását. Jelen ügyben a Pesti Központi Kerületi Bíróság engedélyezte a titkos információgyűjtést, ennek tényét a Fővárosi Bíróság elnöke igazolta. A nyomozási bíró úgy foglalt állást, hogy II.r. vádlottal szemben hivatali visszaélés büntette miatt folyamatban lévő büntetőeljárásban a titkos információgyűjtés eredménye felhasználható, mivel álláspontja szerint ennek törvényben előírt feltételei fennállnak. Az eljáró Fővárosi Bíróság ezen álláspont mentén ítéletében szintén megindokolta, hogy miért emeli a bizonyítékok körébe a

titkos információgyűjtés eredményét, foglalkozott a jogszabályi háttérrel, a szükséges engedélyek és igazolások meglétével és kifejtette saját jogi álláspontját. A másodfokú bíróság ezzel az állásponttal a következők szerint nem értett egyet. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a titkos információgyűjtés elrendelésének feltételei fennálltak és törvényes keretek között végezte az RSZVSZ II.r. vádlott telefonjának lehallgatását. Helyesen hivatkozott azokra a jogszabályokra, amelyek ezt lehetővé tették, és arra, hogy a II.r. vádlottal szemben bűnüldözési céllal, hivatalos személy által, kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette miatt került sor e titkos eszköz alkalmazására.

A másodfokú bíróság egyetértett azzal is, hogy a beszerzett információk felhasználásának kérdését a cselekmény elbírálásakor hatályos jogszabályok szerint kell megítélni. A jogszabályi környezet megváltozásával a hivatali visszaélés büntettének bizonyítása is lehetséges titkos információgyűjtés eszközével a Be.206/A.§ (1) bekezdés a/ pontjára figyelemmel, mivel a Be.201.§ (1) bekezdés d/ pontja ezt lehetővé teszi. Helyesen foglalt tehát állást az elsőfokú bíróság, amikor arra a következtetésre jutott, hogy - bár a II.r. vádlottal szemben hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette miatt került sor a titkos információgyűjtés elrendelésére - a Be.206/A.§ (2) bekezdése alapján a titkos információgyűjtés eredményének felhasználása a terhelt olyan cselekményére is vonatkozhat, amely az engedélyben nem szerepel, így alkalmas lehet a hivatali visszaélés büntettének bizonyítására is. Nem tévedett akkor sem, amikor lehetőséget látott erre annak ellenére is, hogy a titkos információgyűjtést végző szerv hivatalos személy által elkövetett bűnpártolás büntette miatt tette meg feljelentését. A másodfokú bíróság nem értett egyet a II.r. vádlott védőjének a körben kifejtett érvelésével, amely szerint ez a körülmény is akadályát képezné az információk felhasználásának.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság osztotta a védelem képviselői, illetve az I.r. vádlott azon kifogását, mely szerint az elsőfokú bíróság a Be.206/A.§ (1) bekezdés b/ pontjában írt feltételt is megállapíthatónak látta a titkos információgyűjtés felhasználásához, mely szerint a titkos információgyűjtést végző szerv a büntetőeljárásban felhasználni kívánt információ megszerzését követően feljelentési kötelezettségének haladéktalanul eleget tett.

Az elsőfokú bíróság e körben a Legfőbb Ügyészség Ig.99/2007. Legfü. számú emlékeztetőjére hivatkozott és a haladéktalanság megítélésénél figyelmen kívül hagyta a Legfelsőbb Bíróság 74. sz. BK véleményét, valamint az irányadó bírói gyakorlatot.

A másodfokú bíróság a következőkre volt figyelemmel álláspontja kialakításakor.

II.r. vádlott cselekményére vonatkozó titkos információgyűjtés során szerzett bizonyítékok 2007. november 23-án keletkeztek. A Rendvédelmi Szervek Védelmi Szolgálat 2008. január 31-én tett feljelentést II.r. vádlottal szemben hivatalos személy által elkövetett bűnpártolás büntette miatt, amely feljelentés 2008. február

1-jén érkezett a Budapesti Nyomozó Ügyészségre. A 2/2007. számú Alkotmánybírósági határozatra figyelemmel a Be.206/A.§ (2) bekezdése határozta meg a titkos információgyűjtés eredményének felhasználásának feltételeit. Mindezek alapján kiemelendő, hogy a hatályos jogi szabályozásnak az a célja - melyet a II.r. vádlott védője is helyesen fogalmazott meg -, hogy az megkívánja akadályozni azt, hogy a titkos szolgálatok ún. készletre gyűjtsenek információkat, és azokat belátásuk szerint használhassák fel. (ld. AB. határozat V.4/2.pont 2. bek.) A hatályos jogszabályok, és az ennek alapján formálódó bírói gyakorlat szerint, a titkos információgyűjtés engedélyezését kérő szerv felelőssége, hogy a tudomására jutott információk alapján meg kívánja-e tenni a feljelentését, illetve vállalja annak kockázatát, a haladéktalan feljelentési kötelezettség elmulasztásával, hogy a tudomására jutott információk a későbbiekben nem lesznek felhasználhatók bizonyítékként a büntetőeljárás során. (Lsd. id. AB. határozat V.2.2/3 pontjában kifejtettek) A Legfelsőbb Bíróság 74/2009. számú BK vélemény szerint azonban a feljelentés haladéktalanságának értelmezésekor figyelemmel kell lenni az információgyűjtés során keletkezett adatok mennyiségére, annak szűrésére, amely bizonyos időt vesz igénybe. A vélemény úgy fogalmaz „indokolt tehát a haladéktalanságnak olyan értelmet tulajdonítani, hogy a Be.206/A.§ (1) és (4) bekezdéseinek az alkalmazási körében ez a követelmény még nem sérül akkor, ha a feljelentési kötelezettségének az információgyűjtést végző szerv az adatok megszerzését követő 8 napon belül nem tesz eleget.”

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ebből az értelmezésből az is adódik, hogy amikor a titkos információgyűjtést végző szerv az adatok megszerzését követően 8 napon túl teszi meg feljelentését, különös gonddal kell vizsgálni, hogy a rendelkezésére álló adathalmaz, illetve az ügy bonyolultsága a szükséges információk rendszerezése indokolja-e hosszabb idő elteltét a feljelentés megtételéig.

Jelen büntetőeljárásban a másodfokú bíróság egyetértett a védők azon érvelésével, hogy az ügy bonyolultsága, a rendelkezésre álló titkos információgyűjtés során nyert adatok nem indokolták, hogy az RSZVSZ több mint két hónap után tegyen feljelentést. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ezért a titkos információgyűjtés eredménye felhasználásának Be.206/A.§ (1) bekezdés b/ pontjában írt további konjunktív feltétele, a haladéktalan feljelentési kötelezettség megtétele nem állapítható meg. Ezért a titkos információgyűjtés során nyert bizonyítékokat ki kellett rekeszteni a bizonyítékok köréből a Be.78.§ (4) bekezdése alapján.

A Fővárosi Ítéltábla I.r. vádlott és védőjének indítványa alapján további bizonyítási eljárást folytatott le tárgyalásán, amelynek során kihallgatta tanú1-gyet tanúként és felhívta ü. orvosszakértőt szakvéleményének kiegészítésére.

Tanú1 a tárgyaláson megerősítette I.r. vádlott azon vallomását, mely szerint 2007. november 23-án 07 óra körüli időben szeszes italt fogyasztott oly módon, hogy egy konyakosüvegből ivott. Az elfogyasztott italmennyiséggel kapcsolatban nyilatkozni nem tudott, úgy fogalmazott, hogy I.r. vádlott „meghúzta” a konyakosüveget.

Az iü. orvos-szakértő tanú¹ vallomása, illetve I.r. vádlott azon nyilatkozatára figyelemmel, hogy I.r. vádlott 7 óra körüli időben kb. ¼-1 dl konyakot ivott, szakértői véleményét kiegészítette. E szerint I.r. vádlott vérében 2007. november 23-án 05 óra 32 perc körüli időben, amikor gépjárművét vezette 1,05-1,25 ezrelék volt a véralkohol koncentráció, amely enyhe fokos alkoholos befolyásoltságot jelent.

A Fővárosi Ítéltábla továbbá megkereste a Nemzeti Védelmi Szolgálat TSZVSZ igazgatóját, kinek tájékoztatása szerint II. r. vádlottal szemben a szolgálat vezetője 2008. január 31. napján írta alá a feljelentést, amelyet a Budapesti Nyomozó Ügyészséghez személyesen kézbesítettek 2008. február 1. napján.

A Fővárosi Ítéltábla beszerezte IV.r. vádlott jogerős elítélésére vonatkozó határozatokat és a vádlottak nyilatkoztak személyi körülményeikben bekövetkezett változásokkal összefüggésben.

A másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyításra, a beszerezett okiratokra, illetve arra figyelemmel, hogy a Fővárosi Ítéltábla II. r. vádlott tekintetében a titkos információgyűjtés adatait a bizonyítékok köréből kirekesztette, továbbá a vádlottak személyi körülményeire vonatkozó nyilatkozatai alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása a Be.351.§ (2) bekezdés b/ pontja, illetve c/ pontja alapján hiányossága és iratellenessége miatt megalapozatlan. Ezért a Be.352.§ (1) bekezdés a/ pontjára figyelemmel az kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorul.

A Fővárosi Ítéltábla a következők szerint helyesbíti, illetve egészíti ki az első fokú ítélet tényállását:

I.r. vádlott vonatkozásában az ítélet személyi részében írtakat kiegészíti azzal, hogy: „I.r. vádlott 2008. június 24. napján került nyugállományba. II.r. vádlott nyugállományba helyezésére 2007. december 31. napján került sor. III.r. vádlottnak megszületett gyermeke, jelenleg gyermekgondozási segélyben részesül. IV.r. vádlott tekintetében a tényállás személyi részében foglaltakat azzal egészíti ki, hogy szolgálati viszonya 2008. szeptember 15. napján megszűnt. Őt a Pesti Központi Kerületi Bíróság 17.B.80559/2008/34. számú ítéletével, illetve a Fővárosi Bíróság 2011. január 4. napján kelt 26.Bf.9399/2010/3. számú ítéletével a Btk.318.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (4) bekezdés szerint minősülő csalás büntette és a Btk.276.§-ába ütköző folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt halmazati büntetésül 40 napi közérdekű munkára ítélte.”

Az ítélet III/1. tényállását azzal egészíti ki, hogy: „I.r. vádlott 2007. november 23. napján 07 óra körüli időben további ¼-1 dl konyakot fogyasztott. Vérében 2007. november 23. napján 05.32 óra körüli időben 1,05-1,25 ezrelék volt a véralkohol koncentráció. Közlekedési magatartásával megszegte a KRESZ 3.§ (1) bekezdés c/ pontja, és 4. § (1) bekezdés c/ pontjában írt szabályokat.”

Az ítélet III/2. tényállási pontját a következők szerint rögzíti: „I.r. vádlott 5.51 percig a baleset helyszínén maradt és telefonon felhívta beosztottját, II.r. vádlottat.” Az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldal 7-9. bekezdéséig lévő részt, a 4. oldal első bekezdésének utolsó mondatát, továbbá 4. oldal 2. bekezdését és a 4. oldal 3. bekezdésének azon részét, hogy tanú2 nem adott tájékoztatást, hogy ki vezette az autót, mellőzi.

Az ítélet III/4. tényállási pontjában írtakat kiegészíti azzal, hogy „III.r. vádlott járőrparancsnokként, IV.r. vádlott pedig járőrtársként látta el feladatait 2007. november 23. napján. A vádlottak magatartásukkal megszegték a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV.tv. 13.§ (1) bekezdésében, a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 3/1995. (III.1.) BM rendelet 6.§ (1), 17.§ (2) bekezdés b, c, d, e/ pontjaiban, valamint a Magyar Köztársaság Rendőrsége Járőr-és Őrszolgálati Szabályzata 4. pontjában, ezen túl II.r. vádlott a 10-11.pontjában IV.r. vádlott pedig a 12.pontjában írt rendelkezéseket.”

Az előzőekben írt kiegészítéssel, helyesbítéssel az első fokú ítélet már mindenben mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, és azt a Fővárosi Ítéltábla így fogadta el felülbírálata alapjául.

II.r. vádlott és védője által felmentés érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság alaposnak találta.

A már korábban kifejtettek szerint a Fővárosi Ítéltábla kirekesztette a bizonyítékok köréből a titkos információgyűjtés eredményét, figyelemmel arra, hogy a titkos információgyűjtést végző szerv a feljelentési kötelezettségének haladéktalanul nem tett eleget. A II.r. vádlott tekintetében nem állnak rendelkezésre egyéb terhelő bizonyítékok. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság őt az ellene a Btk.225.§-ába ütköző felbújtóként elkövetett hivatali visszaélés büntette miatt emelt vád alól a Be.6.§ (3) bekezdés b/ pontjára figyelemmel a Be.331.§ (1) bekezdése alapján - bizonyítottság hiányában - felmentette.

III. és IV.r. vádlottak felmentése érdekében előterjesztett fellebbezéseket a másodfokú bíróság azonban nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletének részleges megalapozatlansága a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás útján kiküszöbölésre került. Az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében állapította meg ítéletének tényállását I., III. és IV.r. vádlottak tekintetében, törvényesen beszerzett bizonyítékok alapján, a bizonyítékok értékelésekor a logika szabályai szerint járt el.

A bíróság nem értett egyet azzal az indítvánnyal, mely szerint az 1. és 2. számú tanúk vallomását, a felismerésre bemutatás eredményét ki kellett volna zárni a bizonyítékok köréből.

Az 1., 2. számú tanúk vallomásukkal közvetlen bizonyítékot szolgáltatott arra vonatkozóan, hogy I.r. vádlott volt az, aki 2007. november 23-án balesetet okozott és ő vezette a frsz-ú gépjárművet. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének 8-9. oldalán kifejtettekkel, ahol megindokolta, hogy miért fogadta el e tanúk vallomását.

A másodfokú bíróság nem értett egyet I.r. vádlott beadványában foglaltakkal, mely szerint e tanúk tekintetében a felismerésre bemutatás eredménye sem használható fel, mivel a rendelkezésre álló iratok alapján az állapítható meg, hogy a felismerésre bemutatás szabályait maradéktalanul betartották. A tanúk határozottan választották ki az I.r. vádlott fényképét az indifferens fotók közül.

A másodfokú bíróság egyetértett továbbá azzal az elsőfokú bírói érveléssel, hogy a közvetett bizonyítékok is cáfolták az I.r. vádlott védekezését. E közvetett bizonyítékok együtt a már említett közvetlen bizonyítékokkal zárt logikai láncot alkotnak.

Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette azt is az 1. számú tanú vallomása alapján, hogy III. és IV.r. vádlottak észlelték a baleset helyszínén az I.r. vádlottat, őt felismerték, de intézkedést nem kezdeményeztek vele szemben. A másodfokú bíróság nem talált olyan indokot, amely miatt ki kellett volna rekeszteni az 1. sz. tanú vallomását a bizonyítékok köréből.

A Be.351.§ (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A Be.352.§ (3) bekezdése szerint pedig a másodfokú bíróság csak azokkal a tényekkel kapcsolatban értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amelyekre bizonyítást vett fel.

Az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét a másodfokú bíróság az előbbiekben idézett törvényi előfeltételek hiányában nem bírálhatta felül, ennek indokai nem merültek fel. Az I., III. és IV.r. vádlottak és védőik eltérő tényállás megállapítására irányuló indítványai az előzőek miatt nem foghattak helyt, mivel azok lényegében a bizonyítékok újraértékelésére és ez alapján a vádlottakra nézve kedvező tényállás megállapítására irányult.

Az előzőekben kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásból okszerűen következtetett az I., III. és IV.r. vádlottak bűnösségére és helyesen minősítette cselekményüket is.

I.r. vádlott azzal a magatartásával, hogy enyhe fokban ittas befolyásoltság alatt vezetett közúton gépjárművet, megvalósította a Btk.188.§ (1) bekezdésébe ütköző, ittas járművezetés vétségét. Az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor az enyhe fokú befolyásoltság ellenére e bűncselekményt a terhére megállapította,

figyelemmel arra, hogy a szakértői vélemény szerint legkevesebb 1,05 ezrelék véralkohol koncentráció volt a szervezetében, amikor gépjárművet vezetett. Ittasságának klinikai tünetei is voltak, amelyről az 1. sz. tanú vallomásában beszámolt. Erre utal az is, hogy I.r. vádlott balesetet okozott, amelynek ittasságán kívül egyéb külső oka a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az I.r. vádlott bűnösségét a Btk.237.§-ába ütköző hatóság félrevezetésének vétségében is. Az I.r. vádlott azon érvelése, hogy e bűncselekmény azért nem róható a terhére, mert nem oktatták ki tanúként történő kihallgatásakor a hatóság félrevezetésének következményeire, nem alapos.

Az I.r. vádlott bűncselekmény elkövetésével kapcsolatos valótlan bejelentést tett elöljárójánál, illetve a kapitányságvezető helyettesnél, akik hivatalos személynek minősülnek és jogosultak voltak a büntetőeljárás megindítására. A büntetőeljárás ismeretlen tettes ellen meg is indult jármű önkényes elvételének büntette miatt, az I.r. vádlott magatartása a rendőrség erőforrásait olyan cselekmény felderítésére irányította, amely cselekmény valójában nem történt meg. Az irányadó bírói gyakorlat szerint az ilyen hamis tartalmú bejelentés alaki feltételekhez nem kötött, annak megállapításához elegendő az elkövető azon tudattartalma, mely szerint tisztában van azzal, hogy büntetőeljárás alapjául szolgáló valótlan bejelentést tesz a hatóság vagy valamely hivatalos személy előtt. Nem menti a vádlottat az a körülmény sem, hogy saját jogellenes cselekményéről kívánta ezzel a gyanút elhárítani.

III. és IV.r. vádlottak, akik a tényállásban írt kötelességük célzatos megszegésével jogtalan előnyt biztosítottak az I.r. vádlottnak azzal, hogy nem vonták intézkedés alá, pedig megvalósították a Btk. 225.§-ába ütköző hivatali visszaélés büntetettét. Az intézkedési kötelezettségüket azért szegték meg, hogy az I.r. vádlott az esetleges fegyelmi, szabálysértési, vagy büntetőeljárás alól mentesüljön. E vádlottak a Btk.137.§ 1/l. pontja alapján hivatalos személynek tekintendők. Mindkettőjüket önállóan terhelte az intézkedési kötelezettség, ezért a másodfokú bíróság nem értett egyet azzal az ügyészi állásponttal, mely szerint társtettesként terhelné őket a felelősség a bűncselekmény elkövetésében. Az elsőfokú bíróság a bírósági gyakorlattal egyezően önálló tettesként állapította meg e vádlottak bűnösségét a terhükre helyesen rótt hivatali visszaélés büntetében.

A másodfokú bíróság nem értett egyet az ügyész I., III., és IV.r. vádlottak büntetésének súlyosítására irányuló indítványával.

Az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen tárta fel a bűnösségi körülményeket, amelyek a következőkkel szorulnak kiegészítésre. I. és IV.r. vádlottaknál további enyhítő körülményként kell értékelni, hogy időközben a szolgálati viszonyuk megszűnt, III.r. vádlottnál pedig azt, hogy egy kiskorú gyermek részbeni eltartásáról köteles gondoskodni. A másodfokú bíróság valamennyi vádlottnál nyomatékos enyhítő körülményként értékeli az időmúlást.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor I.r. vádlottat pénzbüntetésre ítélte, azonban annak napi tételszáma eltúlzottnak tekinthető, az 540 napi tételű pénzbüntetés nem áll arányban a vádlott terhére rótt cselekmények tárgyi súlyával. Ezért a másodfokú bíróság a pénzbüntetés napi tételszámát 300 Ft-ra enyhítette, amely álláspontja szerint arányos a vádlott terhére rótt vétségek tárgyi súlyával, illetve személyének társadalomra veszélyességével. Az egy napi tétel összegét a másodfokú bíróság arányosnak találta a vádlott anyagi teherbíró képességével.

A másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak az eddig büntetlen előéletű I.r. vádlottal szemben felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását és az eddig kifogástalan szolgálati múltat maga mögött tudó vádlottal szemben a legsúlyosabb katonai mellékbüntetés, a lefokozás alkalmazását sem. Bár a vádlott cselekménye alkalmas volt a rendőrség tekintélyének megőrzéséhez fűződő érdekek csorbítására, az nem volt olyan súlyú, amely semmissé tette volna a vádlott által bejárt rendőri pályafutást. Ezért az e büntetésekre irányuló ügyészi indítvány eredményre nem vezethetett.

Kiss I.r. vádlott csekélyebb tárgyi súlyú közlekedési bűncselekményt valósított meg, ittas járművezetése enyhe fokú alkoholos befolyásoltsága miatt került megállapításra, ezért a másodfokú bíróság súlyosnak találta a vele szemben kiszabott 2 évi járművezetéstől eltiltást is. Ugyanakkor a cselekmény jellege miatt megállapítható, hogy a közlekedésben való részvétele jelenleg veszélyt jelent, szükséges határozott időre annak megakadályozása, hogy abban részt vegyen. A másodfokú bíróság ezért a vele szemben helyesen alkalmazott járművezetéstől eltiltás mellékbüntetését 1 évi időtartamra enyhítette.

A másodfokú bíróság eltúlzottnak találta III. és IV.r. vádlottakkal szemben az elsőfokú bíróság által alkalmazott próbára bocsátás intézkedést. Nem értett egyet az ügyész azon indítványával, hogy büntetésüket a másodfokú bíróság súlyosítsa és velük szemben felfüggesztett szabadságvesztést szabjon ki. Nem hagyható figyelmen kívül az elkövetés azon körülménye, hogy a katonai hierarchia szerint működő rendőrség állományába tartozó terhelteknek előljárójukkal szemben kellett volna az intézkedési kötelezettségüknek eleget tenni. Lényegében az róható a terhükre, hogy a rendelkezésükre álló rövid időben nem léptek fel határozottan az I.r. vádlottal szemben és hagyták a helyszínről eltávozni a nélkül, hogy intézkedési kötelezettségüknek eleget tettek volna. A másodfokú bíróság álláspontja szerint cselekményük az elbírálás időpontjában már oly csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy velük szemben a legenyhébb büntetés kiszabása is szükségtelen, ezért a velük szemben alkalmazott próbára bocsátás intézkedést megrovás intézkedésre enyhítette a Btk.71.§ (1) bekezdésében írtaknak megfelelően.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az I., III. és IV.r. vádlottakkal szemben alkalmazott joghátrányok maradéktalanul alkalmasak a Btk.37.§-ában nevesített büntetési célok elérésére.

A másodfokú bíróság ítéletével szemben II.r. vádlott tekintetében a Be.386.§ (1) bekezdés c/ pontja alapján van helye fellebbezésnek.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be.372.§ (1), (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2011. február 25.

Dr. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
szavazó bíró

A Fővárosi Bíróság ítélete I., III. és IV.r. vádlottak vonatkozásában a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2011. február 25.

. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő